

РЕШЕНИЕ

№ 238

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 04.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1213** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 2969 от 28.01.2021 година, по описа на Административен съд – София град, подадена от О. К. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] вх.А ет.1 ап.2, срещу Решение №Ц 1040-21-411 от 26.11.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РВ-3-21-00819582 от 07.10.2020г. на началник отдел К. при ТП на НОИ – С. -град, с което на жалбоподателят на основание чл. 114, ал.2, т.2 и чл. 114, ал.3 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ е разпоредено възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 04.04.2018г. до 27.05.2018г. в размер на 1136.53лв.- главница.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, твърди че не е налице предпоставката по чл.114 ал.2 т.2 от КСО. Счита, че АО не е посочил какви са новите документи и данни въз основа на които му е разпоредено възстановяване на получените парично обезщетения за временна неработоспособност.

Твърди, че неизпълнените задължения на осигурителя да внесе осигуровки, съответно установяването на задължения на работодателя не е основание за възстановяване на отпуснати парични обезщетения за временна неработоспособност.

Възразява се също, че предвид индицията за евентуално допуснати нарушения от осигурителя не следва да рефлектират върху правата на осигуреното лице.

Жалбоподателя заявява, че притежава качеството на осигурено лице по смисъла на §1 т.3 от ДР на КСО, твърди че действително има изслужено време по трудово правоотношение по смисъла на §1 т.12. от КСО, твърди, че неправилно е установена фактичката обстановка в хода на проверката, поради което и Решение №Ц1040-21-411 от 26.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ -С. град с което е потвърдено Разпореждане №РВ-3-21-00819582/07.10.2020г. на Ръководителя на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град следва да бъде отменено.

Не се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Депозирано е писмено становище от адв. К.П. с което се прави доказателствено искане за допускане до разпит на двама свидетели в режим на водене с цел доказване , че жалбоподателят е осъществявал трудова дейност в периода посочен в Решение №Ц1040-21-411 от 26.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ -С. град

Ответникът – директорът на ТП на НОИ - С. град в съдебно заседание се представлява от ю.к. К. П., който оспорва жалбата и се противопоставя на направеното доказателствено искане. В хода по същество моли жалбата да бъде отхвърлена, като претендира и присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка от контролен орган на ТП на НОИ – С. град на [фирма], приключила с констативен протокол №КВ-5-21-00742874/06.04.2020г. е било установено, че за периода от месец 03.2016г. до м.11.2018г., дружеството не е извършвало търговска дейност и не е имало необходимост от наемане на лица, които да упражняват дейност по трудови правоотношения. Констатирано е било, че за лицето О. К. П. са подадени данни по чл.5 ал.4 от КСО, без правно основание.

Установено е било също и че от [фирма],[ЕИК] са представени удостоверения относно правото на парично обезщетение на О. К. П., ЕГН: [ЕГН] както следва:

За временна неработоспособност по болнични листове:

№Е20180859134 от 04.04.2018г. до 17.04.2018г.вкл.

№Е20181265687 от 18.04.2018г. до 07.05.2018г.вкл.

№Е20181265922 от 08.05.2018г. до 27.05.2018г.вкл.

В данните подадени от [фирма] по реда на чл.5 ал.4 от КСО за месец 04.2018г. за жалбоподателя са отразени 2 отработени дни и 3 дни с възнаграждение по реда на чл.40 ал.5 от КСО и 14 дни с право на парично обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО, а за м.05.2018г. са отразени 4 отработени дни и 16 дни с право на парично обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО.

По представените удостоверения по реда на НПОПДОО на лицето О. К. П. е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност по описаните три болнични листа за 30 работни дни в размер на 1136.53лева.

При извършената проверка по данни от Регистъра на трудовите договори за жалбоподателя е подадено уведомление по чл.62 ал.5 от КТ за сключен на 15.08.2017г. трудов договор с [фирма]. Установено е също, че са подадени данни за прекратяване на трудовото правоотношение считано от 14.06.2018г. От представените

от жалбоподателя в хода на проверката данни за трудовата му заетост в [фирма], същия е посочил за свое работно място [населено място],[жк], за лице което представлява работодателя – бай И., твърди, че е бил назначен на длъжност „организатор дейности“ с естество на извършваната работа – „дейност с авточасти и масла“.

От наличните данни в информационните системи на НОИ и данните събрани в хода на проверката от ТД на НАП - С. град е прието за установено, че е налице липса на доказателства за извършвана стопанска дейност от [фирма] за периода от м.03.2016г. до месец 11.2018г., респективно липсват доказателства и за извършвана трудова дейност от жалбоподателя за периода от м.08.2017г. до м.06.2018г.

Предвид така описаните констатации от страна на контролните органи, на осн. чл.108 ал.1 т.3 от КСО, на дружеството [фирма] са били издадени задължителни предписания за заличаване на данните по чл.5 ал.4 т.1 от КСО, подадени за периода от м.03.2016г. до м.11.2018г.

Така описаните предписания са били надлежно връчени по реда на чл.110 ал.4 от КСО, не са били обжалвани, влезли са в законна сила на 16.07.2020г., но не са били изпълнени.

На 31.08.2020г. на осн. чл.4 ал.10 т.4 от Наредба №Н-3 от 17.12.2019г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, от контролните органи на ТП на НОИ – С. град са предприети действия за служебно заличаване на данните по чл.5 ал.4 т.1 от КСО, подадени от [фирма] за О. К. П. за периода от м.08.2017г. до м.06.2018г. и данните са били заличени.

В хода на проверка с писма изх.№ 1042-21-21#67/28.09.2018г. и изх.№ 1029-21-21#109/06.11.2018г. е била изисквана информация от ТД на НАП - С. относно осъществяването на дейност от [фирма], по смисъла на Търговския закон за периода от 2014г. до 2018г.

С писмо вх.№ 1042-21-21#89/23.10.2018г. е получен отговор от ТД на НАП С., съгласно който от дружеството са били подадени декларации по чл.92 от ЗКПО за периода 2014г до 2017г., като за съответните периоди е деклариран резултат счетоводна загуба. Предоставени са били данни за наличие на търговски обект бензино-газостанция в [населено място] и фискално устройство с дата на въвеждане в експлоатация 11.06.2014г. и дата на deregистрация 20.02.2016г.

С писмо изх.№1042-21-21#45/22.02.2019г. повторно е било поискано от ТД на НАП С. становище, относно осъществяването на дейност от дружеството и необходимостта от наемане на лица по трудови правоотношения.

С писмо вх.№1042-21-21#165/03.05.2019г. е получен отговор от ТД на НАП С., от който се установява, че на [фирма] е извършвана проверка от органите по приходите, за което е съставен Протокол №П-22221718195746-073-001/29.03.2019г., като при извършената проверка са направени следните констатации:

Съгласно данни т Търговския регистър предметът на дейност на дружеството е търговия на дребно с автомобилни горива и смазочни материали. В представени от дружеството по електронен път писмени обяснения е деклариран предмет на дейност „Мърчендайзинг“, считано от м.10.2016г.

За периода след 20.02.2016г. [фирма] няма регистрирани фискални устройства.

За периода от 01.03.2016г. до 31.12.2018г. с подадени справки – декларации по ЗДДС

дружеството е декларирало, че няма приходи от продажби.

От [фирма] са били декларирани пред НАП три търговски обекта, като след 20.02.2016г. в информационната система на НАП няма налична информация за обекти, от които дружеството да е осъществявало дейност.

С подадена от дружеството ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2017г. са декларирани приходи и разходи, а с подадената ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2018г. са декларирани само разходи. Органите по приходите са констатирани, че няма информация относно начина на финансиране на дейността.

От страна на НАП – С. е била направена насрещна проверка на О. К. П., която е приключила с Протокол № П-22001419001226-141-001/29.01.2019г. Лицето е предоставило писмени обяснения, че е работило в [фирма], но не е представило копия на документи.

Предвид изложеното е направено заключението, че [фирма] не е извършвало търговска дейност за съответния период и не е следвало да се назначават лица по трудово правоотношение и да се подават данни по чл.5 ал.4 т.1 от КСО.

Издадено е Разпореждане № РВ-3-21-00819582 от 07.10.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град, с което е постановено на О. К. П. да възстанови добросъвестно получените парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 04.04.2018 г. до 27.05.2018г. в размер на 1136.53лв.- главница. Длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град е преценило, че по преписката не са налице данни и доказателства за наличие на умисъл и виновно поведение – недобросъвестност от страна на лицето, поради което е приел, че е приложима разпоредбата на чл. 114, ал.2, т.2 от КСО.

По жалба на О. К. П. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00819582 от 07.10.2020 г. е постановено процесното Решение № Ц1040-21-411 от 26.11.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град, с което жалбата е отхвърлена.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № Ц1040-21-411 от 26.11.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № РВ-3-21-00819582 от 07.10.2020г. също е издадено от компетентен

административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган съгласно нормата на чл. 114, ал. 3 от КСО.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в §. 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на валидно сключено и непрекътено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Видно от цитираното легално определение, изискването на закона е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019г.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателят, че в процесното решение не са обсъждани нови обстоятелства. Изложените от директора на ТП на НОИ – С. град мотиви са обосновавали извод за липса на осъществявана от дружеството дейност, което е пряко свързано с въпроса дали О. К. П. е притежавал за процесния период качеството на осигурено лице по смисъла на КСО. От съвкупната преценка на всички доказателства по делото може да се направи извод, че [фирма] не е осъществявало дейност, не е имало приходи, не са внасяни осигурителни вноски във фондовете на ДОО и не е имало основание да назначава лица на работа по трудово правоотношение. Няма доказателства дружествата да е разполагало с офис/магазин/търговски обект, където служителите да са изпълнявали реално дейността, за която се претендира да са назначени, няма регистрирани фискални устройства, няма отразени приходи в

дневниците за продажби. Следователно, сочените за назначени на трудови договори лица, включително и жалбоподателят О. К. П. не са упражнявали реална трудова дейност.

Установените от посочените държавни органи гореописани факти са такива по см. на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, а именно след изплащането на обезщетенията на О. К. П. са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото му на обезщетение. А тези нови данни и документи касаят именно липсата на реално извършвана от дружеството дейност, липсата на реално положен труд от сочените за назначени лица, ползвали продължителни отпуски по болест, респ. получавали обезщетения от НОИ. Доказателства в обратния смисъл по делото не са ангажирани. Доказателствената тежест за установяване на реално положен труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019г./. Такъв не е доказан от О. К. П.. Същият не се възползва и от предоставената му възможност за събиране на гласни доказателства, като в две поредни заседания не осигури допуснатите по негово искане двама свидетели. При това положение неправомерно получените средства следва да бъдат възстановени от жалбоподателят. Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на О. К. П., са нови данни и документи по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, което потвърждава, че са налице законовите предпоставки същата да възстанови получените парични средства от ДОО в общ размер от на 1136,53лв.

Процесното Разпореждане е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му. То е издадено след извършена проверка по реда на [чл. 107 от КСО](#), в хода на която са издадени, влезли в сила задължителни предписания за заличаване на подадените по отношение на жалбоподателя данни по [чл. 5, ал. 4 от КСО](#) от [фирма].

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на делото съдът дължи произнасяне и по направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника, което следва да е съобразено със сложността на делото. Като съобрази тези обстоятелства съдът намира, че следва да присъди юрисконсултско възнаграждение на ответника в размер на 100.00лева определено по реда на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.144 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка

с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение,
74 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. К. П., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № Ц-1040-21-411 от 26.11.2020 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град.

ОСЪЖДА О. К. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град, сумата от 100.00лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

Съдия: